

Els Sindicats mèdics francesos reconeixen que per a obtenir una esplèndida maduresa, deuen atendre també al cultiu de la ciència i nosaltres no debem quedar enrera i tal volta amb més interès que ells, car l'opinió europea respecte a nosaltres, si bé injusta, no és gens afalagadora.

En el casal que s'apropa debem, per tant, donar a la Ciència, magne hostatge.

I tot posant-nos cendra al front, debem també pensar en lo inestable de lo de nostra terra. Fa anys que la nostra raça sembla que ha perdut eficàcia. Tot ço que existeix deu morir; però no és fatal com entre nosaltres passa, que hagi de morir en la infantesa.

El nostre Sindicat és avui una força i és precis que visqui no deixant que en ell s'hi senti ja-mai cap estridència. Darrera l'estridència ve l'empenta dels ambiciosos i quan ells dominen, foragitats els homes de bona fe que no aimen la lluita, el seu domini és ja sobre ruïnes, que la sorra africana no tarda en cobrir piadosament, no quedant de lo creat, vestigi.

Cerquem els nostres directors entre els millors que es puguen i si mai creguéssim que no segueixen un camí prou dreturer, no volguem rectificar la via a batzegades, sinó amb amorosa cura.

P.

De Col·laboració

Moral i economia professional

V

LA VISITA I EL TEMPERAMENT DEL METGE

La personalitat professional es dibuixa clara i neta amb totes les característiques quan emprèn l'activitat quotidiana prop dels seus clients. El *tomus* afectiu dominant a l'esperit del metge, determina dues siluetes professionals i dues maneres d'exercir la Medicina.

La primera ens mostrarà al company decidit i alegre, expansiu amb la família i amb el malalt, tot ho veurà de color de rosa i fondrà esperança al seu entorn, els pronòstics seran lleus manes vegades i als ulls del pacient semblarà que té el fantasma de la mort sota la planta de la seva figura airosa y lluitadora...; és el metge optimista de immensa credulitat terapèutica, que té remeis per a tot sense reconèixer incurabilitats de cap mena, manejant remeis de procedències llunyanes, alemanes o nordamericanes, tècniques i modus faciendi d'última hora que ell ha conegut primer que ningú y que aplicarà al malalt amb tota la fe del neòfit. El seu optimisme es contagiarà a la família; si la malaltia evoluciona favorablement deixarà del seu pas per la casa visitada un record afalagador que el farà insubstituïble d'aquella hora endavant. Si els optimismes no es confirmen i el malalt acaba malament sempre trobarà una excusa ingeniosa per on descarregar la responsabilitat del fracàs.

Recordo perfectament el *truc* d'un company

que tenint aquestes característiques davant d'un fracàs exclamava amb la major naturalitat i amb un to de convenciment, tan suggestiu, que els parents hi assentien de ple:—Si hagués arribat a *fer el tom*, el malalt s'hauria salvat!— La culpa no era de la malaltia greu, ni dels antecedents del malalt, ni de la ineficàcia terapèutica, era simplement per haver fet el *tom* abans d'hora. Aquest company era ademés d'optimista, un perfecte coneixedor de la psicologia i del judici popular. La seva excusa va tancar la porta al plany i a la rancúnia de la família; tots quedaren absolutament conformats i convençuts! La fonètica d'una paraula salvava la situació! Sigui favorable o advers el resultat de l'activitat professional del metge optimista porta generalment entorn de la seva figura, irradiant simpatia i fe científica, un estol d'admiradors que pregonen els èxits com indiscutibles i justifiquen tots els fracassos com a lògics i perdonables.

Els optimistes són els poetes de la Medicina. Omplen de flors l'alcova del malalt i l'enllumener amb els raigs brillants de les seves esperances. Exerceixen una psicoteràpia que fa passar desaparebuts moments molt greus i perillosos de la malaltia estalviant inquietuds i surts al voltant dels malalts.

L'optimisme ben manejat és una gran arma te-